

ДУХОВНІ ВІДКРИТТЯ

ЖИТТЯ в Царстві

Частина 1

*Вчимося чеснотам
Царя*

Джозеф Стоуелл

ЗМІСТ

Вічність у наших серцях	4
Подоба Царства	6
Принципи Царства	8
Гармонія чеснот у нашому житті	29
Таблиця: “Принципи Царства та ціннісної системи цього світу”	30

ЖИТТЯ В ЦАРСТВІ

Частина I

Вчимося чеснотам Царя

Відносно Божого Царства існують дві найпоширеніші помилки: або ми вважаємо, що його закони діятимуть лише в майбутньому, коли прийде Христос, або шукаємо силу і вплив Царя лише для земного життя.

Джозеф Стоуелл у цьому витязі зі своєї книги “*Вічність: прагнення того, що не минає*” показує важливість збалансованого погляду. Автор доводить, що, згідно з біблійною мудрістю, Христос, змінюючи наше життя, вимагає від нас вшанування законів Царства не лише з погляду на майбутнє життя, але й у реальному сьогоденні.

Мартін де Гаан II

ВІЧНІСТЬ У НАШИХ СЕРЦЯХ

Пол Азінгер досягнув вершини своєї кар'єри професійного гравця в гольф, коли лікар повідомив йому, що в нього смертельно небезпечна хвороба – рак. До того моменту Пол майже не згадував про смерть. Навколо вирувало життя, він був настільки захоплений спортом, що не мав часу просто зупинитися й поміркувати над реальністю смерті, над тим, що його чекає після неї. Але реальність смерті несподівано подала до сплати свій неминучий вексель, і це повернуло все життя чоловіка. Навіть ті майже півтора мільйона доларів, які він заробив як професійний гравець у гольф, здавалися тепер не такими вже й значними! Всі думки Пола крутилися навколо однієї теми. Як сказав один капелан судна: “Ми вважаємо, що знаходимося в країні живих, які пряму-

ють у країну мертвих, тоді як насправді ми з країни смерті крокуємо в країну вічного життя”.

Коли глибоко усвідомлюєш реальність смерті, докорінно змінюється погляд на життя, відбувається переоцінка цінностей, зміна пріоритетів. Міняється ставлення до грошей, речей, часу, друзів, ворогів, родини і навіть до самих себе. Все підпорядковується цьому переосмисленню, стає на свої місця відповідно до істинної ієрархії цінностей.

Якщо хтось і має повідомляти людям про реальність вічності, то це ті з нас, кому знайомий щасливий прохід у вічність завдяки надійному божественному паспорту – Ісусу Христу. Однак ми, маючи печатку вічності в своїх серцях, зазвичай живемо так, наче ця вічність не має в нашому житті особливого значення. Нас настільки захоплюють тимчасові цінності, що ми, замість зосередження на вічному, розмінюємо силу свого характеру та внутрішні

джерела життя на земну метушню.

В цьому ми нічим не відрізняємося від звичайного невіруючого перехожого на вулиці, чиє існування обмежене лише трьома вимірами світу. Такій людині нічого не відомо про потойбічне життя. Прив'язана до земного, вона прагне лише задоволень і процвітання в цьому світі, а якість свого життя визначає кількістю одяжних шаф, соціальним і політичним рівнем, тобто грошима і владою. Все, що їй потрібно, – це вживати найсмачнішу їжу й насолоджуватися найкращим вином. Приємне дозвілля і найвищий комфорт для такої людини є основною метою, на цьому зосереджуються всі її думки. В пошуках спокійного життя впереміжку з викидами адреналіну невіруючі створили власний ілюзорний світ. Чому ілюзорний? Тому що справжній світ – це в кращому випадку порожнеча й безцільність, а в гіршому – розчарування і розпач.

Якщо ми ігноруватимемо вічність, то під тиском життєвої круговерті почнемо переймати викривлене уявлення про життя та ціль нашого існування. Нам здаватиметься, що матеріальні речі – це все, що у нас є. Та якщо будемо чесними, то визнаємо, що навіть найбільше багатство не дає нашій душі цілковитого задоволення. Чому? Тому що ми створені для вічності, для прямих, безперешкодних стосунків з Богом і глибокого задоволення від спілкування з Ним. Але гріх усе це зруйнував. Саме гріх скеровує наше підспудне прагнення Бога в оманливе русло пошуків задоволень на цій занепалій землі. Всі наші жадання успіху – лише марево, даремні спроби повернути втрачений рай.

***Ми створені для
вічності, для прямих,
безперешкодних
стосунків з Богом
і глибокого
задоволення від
спілкування з Ним.***

Але, дякувати Богу, Його спасіння повернуло нас до реальності потойбічного життя й помістило вічність у наші серця. Рятівна Божа благодать зруйнувала стіну, що затуляла від нас вічність, і подарувала спілкування з Христом, Царем вічності, Який тепер в нас перебуває.

Якщо ви відчуваєте в душі порожнечу, якщо вам чогось не вистачає, то це, можливо, тому, що сама вічність тихо, але наполегливо стукає в ваше серце – та сама вічність, яка вперше відкрилася світу через прихід на нашу планету Царя. Лише зосередившись на потойбічному бутті, на тій вічності, що в нас перебуває, ми зможемо сприймати земне життя правильно і протистояти захопленню мінливим, тлінним, тимчасовим.

ПОДОБА ЦАРСТВА

Джордж Світінг був шостим президентом Біблійного інституту Муді протягом 16 років.

16 років великого служіння! Зайве й казати, що для мене було справжнім викликом зайняти після нього цей пост. Світінг не лише був надзвичайно ефективним лідером, але й зовнішність мав “президентську”. Коли я дивився на нього, то думав: “Таким і має бути президент Біблійного інституту Муді” – з білим хвилястим волоссям, сяючими теплотою очима, ніжним і водночас рішучим виразом обличчя. Його манера проповідувати була бездоганною, авторитет – незаперечним. Один з працівників радіостанції “Муді” зауважив, що доктор Світінг ніколи в ефірі не змушував їх червоніти. Отже, він мав не лише вигляд президента, але й божественний поклик ним бути, що підтверджувалося його характером, поведінкою та християнськими чеснотами.

Нам також потрібно навчитися так керувати своїм внутрішнім світом, щоб явити зовнішньому світу, який спостерігає за нами, образ і подобу

Христового Царства, до якого ми належимо. Якщо справді бажаємо демонструвати людям праведність, що є природою цього Царства, то повинні мати чітке уявлення про неї й про те, як цю праведність відобразити в своєму житті. Які біблійні істини ми маємо взяти за основу? Які дзеркала розвішати в оселі нашої внутрішньої людини, щоб, зазирнувши в них, можна було побачити таку бажану, дорогоцінну подобу Божого Царства?

Праведне життя завжди приносить духовні плоди – плоди Духа. Гал. 5:22, 23 містить список цих плодів, які є основою Царства і служать справжньою прикрасою кожного християнина, який практикує праведність. Потрібно завжди пам'ятати, що саме *плодами* є такі якості як “любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, добрість, вірність, тихість, здержливість”. Тобто вони є результатом процесу, що потребує нашої участі, а саме: виявлення послуху

Царю, Який завжди спрямовує нас на шлях правди й добродісного життя, яке, в свою чергу, є основним “сертифікатом” нашої належності до Його Царства.

Цікаво, що в цьому Посланні до галатів Павло вказує на контраст між ознаками Царства Божого і темрявою царства цього світу, з якого Бог нас визволив. Характерні ознаки занепаłego і вже переможеного Христом царства темряви – “перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, вороженчі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, заavidки, п'янство, гулянки й подібне до цього” (Гал. 5:19-21). Якби не існувало вічного Царства всередині нас, то не думаю, що хтось став би перед “важким вибором”, які плоди йому більше до вподоби!

Про які конкретно йдеться елементи праведності, що культивують і виробляють плоди Царства Божого в нашому житті? Хоча поняття праведності дуже містке, тобто містить величезний

спектр того, що є правильним в очах Божих, та ми можемо умовно розділити його на три категорії: принципи праведності, перспективи праведності й навички праведності.

В цій брошурі ми більше зосередимося саме на принципах праведності, а в наступній розглянемо останні дві категорії – перспективи й навички праведності (або застосування її на практиці).

ПРИНЦИПИ ЦАРСТВА

Давайте докладно розглянемо принципи Царства. Якщо слідувати їм, то неодмінно почнемо відображати у своєму житті образ Божого Царства. Насправді ці принципи – дещо набагато більше, ніж просто абстрактні цінності. Вони засвідчують, що моральний Божий закон є для нас найвищим авторитетом. По суті, вони є чес-

нотами, які формують наш характер і наше життя відповідно до природи Царства.

Люди сьогодні рідко говорять про чесноти. Всі наші обговорювання принципів, що визначають нашу поведінку, обертаються навколо так званих “цінностей”. Це й не дивно – адже сучасна культура відмовилася від будь-якого морального абсолюту, тому жодна чеснота в її очах уже не є авторитетною. Прив’язані до земного люди в наш час воліють будувати власні системи цінностей. Але кожна така людська система варта іншої. Тому реальних чеснот для більшості людей насправді не існує, адже кожна їхня “чеснота” має смак прагматизму: що найкраще – те й моральне.

А корінь проблеми полягає в тому, що цей світ відвернувся від Христа Царя, Який є кінцевим абсолютним моралі. У своїй книзі “Головне має бути головним” Стівен Кові так пояснює слабкість цінностей:

“Цінності – це оцінка чогось. Вони дуже важливі – саме цінності зумовлюють наш вибір і дії. Але вони бувають різними: любов, безпека, великий будинок, гроші на банківському рахунку, статус, визнання, слава тощо. Якщо ми щось цінуємо, це ще не означає, що маємо вбачати в ньому критерій моралі або принцип побудови власного життя. Якщо наші цінності суперечать принципам, які забезпечують мир у серці й правильний образ життя, то ми будуємо свою долю на оманливих засадах та ілюзіях і прирікаємо себе на нещастя. Ми не можемо бути самі собі законом”.
Стосовно ж принципів чеснот Стівен Кові робить такий висновок: “Цінності не стануть надійним критерієм правильного життя... якщо ми не навчимося цінувати принципи”.

Уільям Беннетт, колишній Міністр охорони

здоров'я та освіти в США, видав “Книгу чеснот”, у якій намагається знову прищепити суспільству таке поняття як чеснота. У своєму бестселері він вказує на різницю між цінностями й чеснотами. Автор пише: “В наш час ми постійно говоримо про те, як важливо мати цінності, і милуємося ними, наче кораловим намистом чи пригоршнею діамантів”. Далі Беннетт зауважує, що чесноти, на відміну від цінностей, – це не те, що нам потрібно мати, а те (і це набагато важливіше), “якими нам потрібно бути”.

А історик Гертруда Гіммельфарб додає, що “зміщення парадигми з «чеснот» до «цінностей» має низку інших негативних наслідків”, у тому числі й обмеження поняття “чеснота” цноту та подружньою вірністю, через що часто ігноруються “класичні чесноти – мудрість, справедливість, стриманість і мужність, а також християнські – віра, надія та любов”.

Коли книгу Беннетта було видано, я пішов у найближчий книжковий магазин і купив один примірник. Погортав та й попрямував до каси, де знавець-книгар взяв у мене гроші. Там я йому сказав: “Ця книжка, здається, стане бестселером”. Але у відповідь почув дошкульне: “Сподіваюся, що ні”. Спочатку я був спантеличений, але потім зрозумів свою наївність. Адже тема чесноти, яка стверджує існування моральних незмінних стандартів для характеру й поведінки, не лише чужа для нашого суспільства, але й небажана.

Ми як носії Царства присвятили себе абсолютним моральним стандартам Царя й покликані впроваджувати їх у світі, сповненому різних сумнівних цінностей. Внутрішня установка на принципи Царства підносить чесноти на перше місце в ієрархії – вище за успіх, захоплення й самоутвердження. Важливо, що царствені чесноти краще оцінюють характер, ніж різні

дипломи та сертифікати. В громаді віруючих честь і авторитет людини будується більше на її характері, ніж на владі, статусі чи багатстві.

Найбідніші з нас чи найменш освічені можуть отримати від Бога найбільшу пошану, якщо стануть справжніми носіями чеснот Божого Царства.

На жаль, багато хто обирає земні цінності – успіх, славу й багатство. Чимало людей вважають, що сила – не в моральній чистоті, а у високому статусі. Ефектна діяльність часто затьмарює благочестя. Однак ми маємо зрозуміти, що найшляхетніший аспект нашого пілігримства, найважливіший елемент Божого Царства – то моральні принципи, чесноти Царства, а не земні досягнення.

Які ж конкретно чесноти ведуть до відображення праведності Царства? Через те, що саме праведність Христа формує кодекс моралі й поведінки в Божому Царстві, ми маємо розглянути ті принципи й чесноти, які

проявляв Ісус у вирішальні моменти Свого життя. Через втілення Христа Бог показав, як би Він Сам повопився, якби став земним Царем. Божественна поведінка Ісуса дала вичерпну інформацію про природу Царства. Христос – явлений Богом шлях до земного життя, яке відображає вічність. Моральні стандарти, які явив Ісус, пропонують нам чітку палітру чеснот, що мають надихати нас як пілігримів Царства.

ЧЕСНОТИ ЦАРСТВА

Існують принаймні сім чеснот Царства, що відображені в житті Христа. Їх краще пояснити на контрастному фоні протилежних, земних цінностей: істина проти толерантності, милість проти жадібності, любов проти егоїзму, служіння проти самозвеличення, самоконтроль проти похитливості, справедливість проти гноблення, смирення проти пихатості. Ці сім чеснот, якщо дотримуватися їх у своєму

житті, викують в нас характер Царства, що зробить наше життя цінним і унікальним.

I. Істина. Можна не сумніватися, що основною цінністю цього світу є толерантність. Через те, що суспільство не має авторитетних моральних стандартів і еталонів, яких потрібно прагнути, все стає дозволеним, якщо не шкодить або не заважає іншим. Деякі земні філософи чомусь вирішили, що не існує таких об'єктивних понять, як правильне чи неправильне; а отже, щоб бути сучасними, ми маємо проявляти до всього абсолютну толерантність. Ось чому виявляється тотальна поблажливість до лібералізації гомосексуалізму, абортів, необмеженого прояву сексуальності. Ось чому вчення різних мудреців і філософів сприймаються “на ура”, незважаючи на гіркі наслідки їхньої науки. І нарешті, ось чому нас переслідують, коли ми впевнено заявляємо, що знайшли істину (хоча на словах усі, здається, за істину).

Однак життя людей Царства формується саме чеснотами, абсолютними стандартами Христової моралі. Це неминуче призводить до конфлікту з системою світу, з якого ми були визволені. Істина, по своїй суті, абсолютно не толерантна. Якщо є істина, значить існує й неправда. Якщо є правильне, значить існує й хибне. І їх неможливо гармонізувати. Людина Царства, яка присвятила себе істині, може і повинна бути толерантною до людей, але не до хибних ідей, носіями яких є ці люди.

Серед усіх інших принципів справедливості саме істина має бути на першому місці. І не тому, що ми такі зарозумілі. Ми не визначаємо істину, але є слугами Царя, Який Сам є істиною. І дійсно, коли уважно досліджуєш життя Христа на землі, складається дуже стійке враження, що Він був “повний правди” (Ів. 1:14) і що ця правда відображала славу Його Отця.

Як люди Царства ми маємо прийняти істину й

виявляти її. Джерело істини – авторитетне Слово Боже, що дає нам надійні життєві орієнтири незалежно від міри відступництва сучасної культури. Ми – Божі люди, що говорять істину з любов’ю та рішучістю. Ми щирі у своїй посвяті й словах. Ми правдиві щодо того, *хто* ми є, *що* говоримо і *чого* прагнемо. Ми відкидаємо всяку брехню, оману, хитрість, маніпулятивність – усі слова чи дії, які в тій чи іншій формі викривляють, спотворюють або руйнують правду. Характер, який ми формуємо в собі, відзначається чесністю, надійністю і прозорістю. Як люди істини ми присвятили себе тому, що дійсно є правильним, справедливим і моральним, і стали захисниками пригноблених та помічниками тих, хто страждає за правду. А найголовніше – ми своїми словами, вчинками, думками й відношенням несемо людям Божу істину.

Бог є істина. Все, що Він говорить, – правда.

Ви можете цілком покластися на Його Слово. Бог є правдивий і незмінний щодо Самого Себе, Свого Слова, Свого народу, Своїх обітниць і Свого характеру. В Його судах немає ані помилок, ні лицемірства, ні несправедливості, ні якогось обману. Його Царство характеризується істиною – чесною, якої мають прагнути всі люди Царства.

2. Милість. Ця чеснота, що завжди слідує за головною, незмінною чесною – істиною, також яскраво проявляється в житті Царя. В ієрархії чеснот вона є другою за важливістю. Коли апостол Іван згадував життя Царя, то відзначав, що Христос був “повний благодаті” (Ів. 1:14). Істина – це, скоріше, мета. В той час як милість спонукає, допомагає людям цю істину досягти. Таким чином, повнота благодаті – це повнота досягнутої істини. Божа милість відкриває нам очі на наші падіння. Домінуюча диявольська система світу аплодує тим, хто досягає успіху, не рахуючись з інтереса-

ми інших, часто переступаючи через принципи моралі. Благодать, навпаки, вчить нас, у першу чергу, дбати про інших, щоб вони мали успіх і процвітали. Отже, милість – це найкращий і невід’ємний супутник істини. Саме благодать вимощує шлях до істини, до царствених стандартів життя.

В цьому світі слабких нещадно експлуатують, зневажають і відчужують. У Царстві ж милість підбадьорює таких, допомагає їм жити в середовищі, де панують “закони джунглів”. Милість навіть наших ворогів робить об’єктом нашої турботи. Благодать прощає, відновлює, підіймає, терпляче настановляє, слухає, розуміє і любить. Вона першою наважується на ризик. Дає ресурси для задоволення наших потреб. Схильна більше бачити потенціал, ніж проблеми.

Де б ми зараз були, якби не благодать нашого Царя, що зміцнює нас і забезпечує всім необхідним для життя й благоче-

стя? Його дивовижна милість є великою чесно-тою Царства, вічним атрибутом, джерелом усіх благословень для кожного, хто готовий її прийняти.

Коли фарисеї оточили Ісуса й перелюбницю, яку жбурнули до Його ніг, то намагалися скористатися цією ситуацією для публічної дискредитації нашого Господа. Христос, однак, нічого не сказав фарисеям, лише двічі щось писав на піщаному ґрунті. Можливо, це символічно вказувало на милосердя Бога, Який двічі писав на скрижалях Закон для відступницького народу. Така символічна дія мала нагадати жорстокосердим фарисеям про Божу милість. Грішниця ж отримала наказ, який містив істину і благодать: “Іди собі, але більш не гріши!” (Ів. 8:11)

Новостворена община “Нейшенс Форд” у місті Шарлотті (Північна Кароліна) тільки-но знайшла гарне місце для розташування молитовного будинку, для служіння Богу. То була порожня

церковна будівля в околиці району “синіх комірців” – білого населення, більшість якого складали технічні працівники. Але справа в тому, що на тій вулиці жив великий маг оновленого ку-клукс-клану, який мав багатьох послідовників і прибічників. Зайве казати, що таке сусідство євангельської общини мало викликати стійке протистояння з боку куклукскланівців, особливо зважаючи на той факт, що більшість членів церкви “Нейшенс Форд” були афроамериканцями.

Пастор Філ Девіс міг би вести общину шляхом політичної боротьби, вибороти право церкви на існування за допомогою Американського союзу захисту громадських свобод. Міг би залучити до того протистояння масмедіа, які, висвітлюючи кривди куклукскланівців, налаштували б суспільство проти тієї секти. Для підсилення своїх позицій Девіс і вся община могли б звернутися до Американського де-

партаменту правосуддя, найняти кращих юристів, які б захищали їхні права. Могли б також обрати шлях мучеництва – просто тішитися тим, що страждають за правду, потерпають від расизму й дискримінації; сховалися б у кокон жалості до себе та гіркоти, не відчуваючи до своїх ворогів нічого, крім праведного гніву.

Та замість усього того церква “Нейшенс Форд” вибрала більш ефективний і драматичний шлях – почала показувати людям на практиці верховенство Христа. Члени общини обрали іншу альтернативу, побудовану на Божому плані розповсюдження Доброї звістки серед ворожого середовища. З’ясувавши, що більшість населення навколо їхнього нового молитовного будинку страждає від нужденності й безробіття та ще й має великі проблеми з кредиторами, які відсуджують у них будинки, члени нової церкви вирішили зайнятися соціальним служінням – служін-

ням милосердя й доброти. Деякі віруючі були юристами, фінансистами й медиками, тому вони відкрили офіс на нейтральній території (щоб не ставити в незручне становище інших віруючих професіоналів, які надавали ці самі послуги за платню) і почали пропонувати безкоштовні юридичні, медичні та фінансові консультації своїм новим сусідам. Бізнесмени церкви взяли деяких безробітних на роботу. Через короткий проміжок часу ці вчинки благодаті почали розтоплювати серця вороже налаштованих людей і відкрили двері їхніх сердець не просто для членів общини “Нейшенс Форд”, але й для Євангелії Ісуса Христа.

З 1987 року кількість членів общини збільшилася з 11 членів до 3000. Зараз у ній діє понад 30 різних служінь, спрямованих як на членів церкви, так і на місцевих невіруючих. Окрім того, церква заснувала ще три общини. Так сила Божої милості змогла за

несприятливих умов ворожнечі пом'якшити серця невіруючих, суттєво зменшити тиск протистояння й повернути до Бога тисячі людей.

Філ Девіс і його церква – справжні пілігрими Царства. Вони поширили Божу благодать на сусільство, що їх оточує, і стали передвісниками приходу нового дня, вічності, коли Божа благодать безперешкодно засяє в серці кожного.

3. Любов. Серед чеснот, які Христос найчіткіше являв упродовж Свого земного життя, була безумовна любов по відношенню до всіх. Ця любов не знала бар'єрів етнічних, статевих, моральних, соціальних та економічних. Ісус любив митарів і грішників, заможних і бідних, фарисеїв і повій. Він робив це не за власним вибором і не через примху. Він Сам є любов, тому не міг не любити. Це дуже важлива риса Його характеру.

Принцип любові вимагає від нас піклування про інших, служіння їм своїми ресурсами, неза-

лежно від того, приємно нам це чи ні, подобається нам людина чи ні, заслуговує вона на це чи ні. Як учив колись Христос, ми маємо спочатку любити Його, віддати Йому своє життя, а потім любити ближніх, як самих себе. Таким чином, наше ставлення до людей багато говорить про наше справжнє ставлення до Бога (Мт. 22:34-40).

Протилежність любові – не ненависть, а егоцентризм. Цей світ, де головне гасло – “завжди будь першим”, заохочує людей дбати, в першу чергу, про себе і зневажати інтереси інших. Але пілігрим Царства має відкинути шлях егоїзму й обрати шлях служіння іншим, стати для них благословенням.

Один з основних викликів для християн нашого часу – це протистояти світу, який чекає від нас, що ми завжди будемо з усіх сил чіплятися за свої права й відстоювати їх; що ми, як і решта людей, прагнутимемо привілеїв і роздутого почуття значущості. Але

закон Царства підносить любов як чесноту, яка протистоїть егоїзму. В цьому світі, де егоїзм відчужує нас від інших, робить у душі самотніми, – в світі, де люди не знають повноти життя і щирих відносин (хоча десь підсвідомо відчайдушно жадають, щоб їх любили без усяких прихованих інтересів), Божа любов, джерелом якої є життя за законами Царства, наче проміння яскравого світла, пронизує темряву і сповнює щастям ті серця, які прагнуть світла Христа Царя.

Любов як чеснота Царства має бути сфокусована на Господі та наших ближніх (Лк. 10:27). Ми маємо любити братів-християн (Ів. 13:34, 35), віруючі жінки повинні любити своїх чоловіків (Еф. 5:25), пастори – Христових овець, піклуючись про стадо (Ів. 21:15-17). І нарешті, всі ми повинні навчитися любити навіть своїх ворогів (Мт. 5:43-48).

Бастер Соаріс, пастор першої баптистської цер-

кви в Лінкольн Гарденс (Нью-Джерсі), був людиною, що виявляла любов не лише до своєї пастви, але й до ворогів. За кілька років до того, як він став християнином, його викрали п'ять наркодилерів з наміром убити. Приставивши дробовик до обличчя, кольт до потилиці, а рушницю в бік, йому звеліли їхати до найближчої автостоянки. Там його витягли з машини, але вистрелити не встигли – побачили поліцейську машину, яка, з'їхавши з автостради, припаркувалася неподалік. Викрадачі усвідомили, що поліцейські можуть почути постріли, тому втрималися від стрілянини. То був ранок. А через п'ять годин їхній ватажок уніс корективи в плани нападників: звелів відпустити Бастера. Ті підкорилися, але попередили чоловіка, що ще поквитаються з ним.

Уявіть лише цю ситуацію! У Бастера Соаріса були всі підстави боятися й ненавидіти тих людей. Він був ще невіруючим, тому вирішив помститися

при першій же нагоді. Така реакція була цілком зрозумілою, але... незабаром чоловік навернувся до Христа і почав вчитися унікальним, незрівняним принципам Царства.

Пізніше сталося, що під час євангелізації на Медісон Сквер Гарден, де зібралося понад 20 000 людей, Бастер, на превеликий подив, побачив у натовпі того бандита, який приставив колись до його потилиці кольт. Миттєво Соаріс відчув у собі сплеск ненависті й бажання помститися. Але тихий голос Святого Духа нагадав йому, що потрібно продемонструвати принцип Царства – любов до ворогів. Що робити? Скориставшись нагодою, позбутися одного з ворогів, які хочуть його вбити? Поквитатися з тим, хто змусив його знати смертельного страху? Діяти згідно з загальноприйнятим у світі уявленням про справедливість? А може... це все-таки благословенна можливість показати, що ти – не такий, як інші? Може, дійсно треба про-

демонструвати тому бандиту любов Христа?

Бастер підійшов до свого ворога і шокував його, міцно обійнявши і сказавши, що любить його, що коли йому буде щось потрібно, хай не соромиться, звертається – він охоче йому допоможе. “Він, бідолашний, ледь не впав прямо там, де стояв”, – засвідчив реакцію бандита пастор.

Наш Цар радіє, коли через Його вірних слуг любов Божа, наче лазером, пронизує темряву гріха й ненависті, являючи людським серцям світло вічності.

4. Служіння. Четверта чеснота, що формує нашу поведінку як пілігримів Царства, – це служіння. Вражає той факт, що Ісус, прийшовши на землю як Первосвященик, зайняв позицію слуги, а не володаря. Від дійсно був Слугою і навчав Своїх учнів бути слугами, що різко контрастувало з маніакальним бажанням людей в усі часи врятувати свою значущість.

Учні схильні були постійно з'ясовувати, хто з

них у Божому Царстві вдостойтись найпочесніших місць, отримає більше влади. Тому Вчитель у найбільш драматичний момент Свого життя вирішив навчити їх важливій духовній істині: будучи Царем, Він узяв рушник і почав мити учням ноги, показуючи їм приклад служіння.

А перед цим, коли мати Якова та Івана просила за синів, щоб Ісус дав їм сісти праворуч і ліворуч від Себе на небесах, Христос сказав: “Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, – хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, – нехай буде він вам за раба. Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!” (Мт. 20:25-28)

Павло також вказував на приклад Царя, коли писав:

Не робіть нічого підступом або з чван-

ливости, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної (Фил. 2:3-8).

Наш успіх у Царстві вимірюється нашим служінням іншим. Божа похвала очікує в кінці тих, хто був “раб добрий і вірний” (Мт. 25:21).

Рух “Дотримання обіцянок” (великі зібрання чоловіків, які присвятили себе життю за принципами Царства) був настільки успішним, що привернув увагу преси. Учасники цього руху присвятили себе двом основним чеснотам: любові

до Бога і зміцненню сім'ї, кинувши виклик цінностям нашого світу. В одному документальному фільмі показали історію створення та розвитку руху “Дотримання обіцянок”. В кінці фільму один відомий учасник руху під час інтерв'ю сказав, що він є “лідером своєї сім'ї та слугою своїй дружині”. Це інтерв'ю потім обговорювали ведучі програми, під час якої транслювався вказаний фільм. Один ведучий сказав: “Гадаю, ми почули дуже цікаву репліку. Але хіба можна бути водночас лідером і слугою? Хіба це не аномалія?”

Він мав рацію, це справді “аномальне явище” для цього світу. Та якщо ви пізнали Христа, то розумієте, що саме таким “аномальним” Він був на землі і саме до такої неприродної поведінки закликав Своїх слухачів. І згаданий вище учасник руху “Дотримання обіцянок”, у якого брали інтерв'ю, дійсно прикрасив своє життя уподібненням Царю.

5. Самоконтроль.

Найпалкіші земні бажання, про які ми докладніше поговоримо далі, походять від пристрастей нашої душі: “Пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха житева, – це не від Отця, а від світу” (1 Ів. 2:16).

Джерелом спокуси, що породжує всі наші пожадливості, дійсно є наша чуттєвість, тілесні бажання. З одного боку, вони необхідні, адже без них нам не хотілося б їсти, народжувати дітей, робити кар'єру і навіть будувати хороші стосунки з іншими людьми. Життя без цих імпульсів було б просто рослинним існуванням.

Проблема з нашими почуттями та жаданнями полягає не в тому, що вони є, а в тому, що система цього світу спонукає нас використовувати їх лише для задоволення своїх потреб, ігноруючи Божу систему праведності, в контексті якої ці бажання повинні задовольнятися згідно Божого плану.

Люди Царства не є рабами своїх бажань, але

вміють підкоряти їх волі Царя. Коли наші тілесні бажання знаходяться під контролем Бога, Він продуктивно використовує їх для досягнення Своїх цілей, для користі Царства і для Своєї слави. Ми також отримуємо благословення, адже коли правильно задовольняємо власні потреби, то відчуваємо радість і максимальне задоволення без гірких наслідків і відчуття провини, які є звичними для тих, хто звик жити лише для себе, не контролюючи своїх пристрастей.

Наш Цар найяскравіше продемонстрував самоконтроль у пустелі, коли його спокушував сам диявол, князь темряви, зустрівшись із Ним віч-на-віч. У той момент тілесні потреби Христа, Який постився 40 днів, максимально заявляли про себе (Мт. 4:1-11). Знаючи, що Ісус згоднів, сатана намагався спокусити Його їжею. Розуміючи, що Христос втомився фізично й морально, диявол пропонував йому славу, владу,

значущість, швидкий вплив на людей. Однак Ісус жив під авторитетом вищої, небесної моралі, тому відкинув пропозиції диявола, використавши для цього силу Божого Слова. Своїм рішучим “ні” Він прославив Отця.

Всі, хто належать до Царства Христа, мають запитати себе: яка система моралі контролює наше життя? Кому ми зберігаємо вірність? Кому служимо – князю цього світу чи Богу, підкоривши Йому інстинкти й бажання? Що для нас авторитетніше – цінності світу і власні забаганки чи Боже Слово, яке захищає нас і спрямовує як пілігримів до небесної домівки?

Чеснота самоконтролю – це чіткий знак, який вказує на владу Божого Царства в нашому житті в час небувалого тиску на людську сексуальність і чуттєвість. Наші почуття й бажання постійно прагнуть вийти з-під контролю, мов ті норовисті коні. Однак пілігрими Царства по-

винні жити так, щоб Дух Святий міг контролювати їх. Він це робить за допомогою авторитетного Божого Слова, яке навчає нас вищій божественній моралі. Відчувши всю силу тілесних і душевних спокус, Христос став Первосвящеником, Який дійсно може нам співчувати – адже Сам перетерпів те, з чим змагаємося ми. Отже, Він ототожнив Себе з нами, тому готовий повсякчасно дарувати нам Свою благодать, силу й спроможність, які забезпечують кожному перемогу в духовній битві (Євр. 4:14-16). Коли ми дозволяємо Богу контролювати наші інстинкти, наше життя поступово облагороджується справжнім благочестям – як зовнішнім, так і внутрішнім, – що сяє неповторною красою Божої праведності.

Контроль – ключова в даному випадку концепція. Сучасна культура веде до того, що нас починають контролювати відношення, страх перед майбутнім, гроші, влада та пристрасті. І якщо ми

дійсно прагнемо чеснот Царства, нас має непокоїти не те, скільки ми маємо, а те, що чи хто нас контролює. Якщо ми – раби власних бажань і обставин, то в своїй душі є звичайними земними людьми. Якщо ж нас контролюють Боже Слово і Святий Дух, значить, ми дійсно є громадянами Небесного Царства.

6. Справедливість.

Шоста чеснота Царства – справедливість. Вона різко контрастує з пригнобленням, підступністю та кривдою, дуже поширеними в наш час серед жителів Землі. Якщо крім цього світу більше нічого не існує, якщо ми маємо лише земне життя з його грошима, речами, славою та задоволеннями, то все, що нам дійсно залишається, – просто брати від життя максимум, домагаючись своїх цілей, навіть якщо це шкодить інтересам інших. Як наслідок – слабші стають жертвами сильніших або просто пішаками в руках тих, хто цинічно використовує їх для власного зиску.

Таке ставлення до людей суворо засуджується в Святому Письмі з перших його сторінок і до останніх. Не дивно, що Бог відчужився від Свого народу саме через те, що той, хоча й виконував успішно ритуальну частину Закону, постійно порушував ту її частину, яка вчила справедливості й чуйному відношенню до слабких і нужденних. В Іс. 58 Господь у відповідь на благання Ізраїлю про Божу присутність і силу говорить такі слова:

Якщо віддалиш з-поміж себе ярмо, не будеш підносити пальця й казати лихого, і будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш, – тоді то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане, і буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позміцняє, і ти станеш, немов той напоений сад, і мов джерело те, що води його не висихають! (Іс. 58:9-11)

Цікаво, що ми, віруючі Царства, надто спокійно реагуємо на гнобительську систему цього світу. Лише поодинокі голоси протестують проти расистських структур, які не дають обдарованим людям проявити себе і принижують їхню гідність лише тому, що у них не такий паспорт чи колір шкіри. Рабство завжди було жахливим прикладом несправедливості й приниження людської гідності. Не так давно расизм царював в Апартеїді. Так звані “етнічні чистки” – теж порушення прав людей, злочин проти людяності.

У 1955 році в місті Монтгомері (штат Алабама) одна віруюча афроамериканка, якій було за сорок років, відмовилася в автобусі поступитися місцем білому чоловіку. То була Роза Паркс, багато хто нині вважає її матір’ю руху проти дискримінації. В тому вчинку всі вбачають акт мужності, але сама Роза називає його вчинком віри. “Я відчувала, що Бог дасть мені сили стерпіти

будь-що, – казала вона. – То був час, коли хтось мав піднятися на захист своїх прав – у моєму випадку це було не вставати з сидіння. Ніхто й ніщо не зрушили б мене з місця”.

Люди Царства мають відстоювати правду і справедливість. Ми не повинні гнобити чи контролювати тих, хто слабший за нас. Навпаки, маємо виявляти до них милість, захищати й допомагати. Нам слід не тільки самим не кривдити знедолених, але й піднімати свій голос, бачачи несправедливість, шукати будь-якої можливості послабити пута кривди, розділити хліб з убогими, звільнити поневолених.

Наш Цар Христос часто вказував на високі стандарти справедливості й виступав проти пригноблення, але найдраматичнішим випадком, що зображує Його як борця за справедливість, було очищення храму (Мр. 11:15-17). Дехто вважає, що Ісус обурився через сам факт купівлі-продажу в храмі, і тому вони вирішили, що продавати щось у стінах

молитовного будинку – гріх, принаймні в неділю. Насправді ж основною проблемою було відношення до тих пілігримів, які прийшли здалеку і змушені були обмінювати гроші та купувати тварин для жертвоприношення (адже не могли привести їх із собою). Ціни на храмових тварин були просто безбожними, та бідолашним пілігримам нічого не залишалось, як погоджуватися. Вони не мали вибору. Отже, в храмі працювала безжальна система відмивання грошей. Крім установлення непомірно високих цін, храмові ділки встановили ще й грабіжницький курс обміну валют. Якщо, наприклад, чужинець хотів купити для жертвоприношення голуба, то мав обміняти свої гроші на храмові шекелі. Такі ритуальні послуги коштували приходькам у декілька разів дорожче, ніж якби вони ними не користувалися. Але люди змушені були користуватися. Згідно тексту, до цієї грабіжницької системи були причетні релігійні лідери.

Ось чому Ісус назвав торговців злодіями й розбійниками – заради наживи вони кривдили нещасних палігримів, користуючись їхнім становищем.

Не існує страшнішої кривди, ніж та, коли з людей здирають “три шкіри”, зловживаючи їхніми релігійними переконаннями, християнською совістю. Недарма Христос сказав: “Хіба не написано: «Дім Мій буде домом молитви в народів усіх», ви ж із нього зробили «печеру розбійників!»” (Мр. 11:17) Несправедливість, яка прикривається ім’ям справедливого Бога, – то великий гріх проти Царства.

Наш Цар завжди, протягом усього земного життя, аж до самої хресної смерті був захисником знедолених. Він став на наш захист, коли ми були безнадійно поневолені цим підступним світом і гинули в духовній темряві. Тому хрест є символом Божої справедливості, адже саме на Голгофі була сплачена велика ціна за наше звільнення й спасін-

ня від гріха. Справедливість – серце праведного Божого Царства. Вона є результатом попередніх п’яти чеснот: істина вчить нас справедливості, яку можна чинити лише силою Божої благодаті, а також маючи дух служіння й виявляючи любов. Справедливість – це кульмінація нашого ходіння в світлі принципів Царства, що найяскравіше були явлені на голгофському хресті.

Мало хто так ревно боровся за справедливість в ім’я Ісуса, як Вільям Уїлберфорс. Ще юнаком він досяг неабиякого успіху в політиці і став одним з наймолодших в історії Англії членів парламенту. Хоча він і був дещо крихкотілий, його ораторські здібності могутньо впливали на британців. Він навіть став близьким другом Вільяма Пітта, тодішнього Прем’єр-міністра. Більше того, повсюди ходили чутки, що колись Прем’єр-міністром Британії стане сам Уїлберфорс.

Але серце цього юнака турбував той факт, що

Англія стала лідером серед країн, які займалися работоргівлею. Звичайно, торгівля людьми приносила бізнесменам Англії нечувані прибутки. Серед політичної еліти работоргівці мали великі зв'язки, тому Вільям розумів, що спроба скасувати в Англії рабство буде рівнозначна політичному самогубству. Та як справжній громадянин Царства він поставив чесноти Христа вище за власний зиск і присвятив своє життя боротьбі проти рабства в Британії. Після багатьох років напружених зусиль Уїлберфорс нарешті домігся свого. Він так і не став Прем'єр-міністром Англії, але його ім'я набуло незрівнянно більшої слави, ніж ім'я Прем'єр-міністра тих часів. Але найголовніше інше: він продемонстрував усьому світові, що існують чесноти, важливіші за владу, славу, багатство та інші земні блага. Цей чоловік був прекрасним представником Божого Царства.

7. Смирення. Сьомий принцип Царства, завдя-

ки якому ми виказуємо свою вірність Царю, – смирення замість самозвеличення. Наш Цар і цю чесноту продемонстрував надзвичайним способом – адже якщо кохав і не личить бути смиренным, то це Йому! Однак наш Цар слави, Творець усього Всесвіту принизив Себе, щоб найбільш ефективно виконати план Отця.

Перше, що потрібно знати про цю чесноту Царства: смирення – то наш вибір, а не риса характеру. Ми настільки звикли вважати смиренням темперамент або стиль поведінки, що постійно намагаємося створювати імідж покірної людини. Якщо ми зовні спокійні, невибагливі, сором'язливі, якщо нас легко образити і ми сприймаємо це покірливо й без нарікання, нас багато хто буде називати смиренною людиною. Але така зовнішня покірливість нерідко прикриває нашу гордість – “погляньте, який я смиренний”. З іншого боку, буває, людина поводить рідше й

сміливо і в той же час виявляє істинний дух смирення. Погодьтеся, хіба не таким був наш Цар?

Справжнє смирення має відношення до двох ключових внутрішніх установок, які є наслідком нашого вольового рішення. Перша установка – глибоке усвідомлення, що все, чого ми досягли й ким є, стало можливим лише завдяки Господу. Це Він зробив реальним наш успіх. Істинне смирення віддає заслугу Тому, Хто над усіма й усім, адже без Нього – Його ресурсів, сили, постачання – ми нічого не можемо робити. Друга внутрішня установка смирення – рішення підкоритися вищому божественному моральному стандарту. Простіше кажучи, істинне смирення є не тільки стримуванням себе, коли кортить показати норів, але й готовністю прийняти як з руки Бога – великого Володаря – наш соціальний статус, фінансове положення, місце проживання та інші фактори нашого життя, розуміючи, що все спря-

мовується Його суверенною волею для досягнення Його добрих намірів.

Христос постійно наголошував, що всі Свої діла Він творить заради слави Небесного Отця. В Ів. 9 ми читаємо, як Ісус перед зціленням сліпого жебрака пояснив учням, що той тому народився сліпим, “щоб діла Божі з’явилися на ньому” (Ів. 9:3). Диявол спокушав Ісуса, щоб Він зробив чудо для Своєї слави, але наш Господь обрав інший шлях: явити силу Божу через Своє смиренне життя. І дійсно, Христос прославив Отця. Сина Божого не прийняли, проігнорували, неправильно зрозуміли, Він став убогим, майже всі Його зреклися, а потім вороги ще й закатували Його як злочинця. Але Бог прославився через це, тому що був здійснений Його план відкуплення людства від гріхів і влади сатани. В молитві Ісуса на Таємній Вечері (Ів. 17) ми чітко бачимо, що смирення якоюсь мірою коштувало Йому слави, тому що Він про-

сять Отця про відновлення тієї слави.

Наш Цар продемонстрував справжнє смирення не тільки тим, що слухняно прийняв Своє земне призначення бути бездомним і бідним Учителем, але й тим, що виявив послух Отцю до кінця. Павло дуже влучно виразив цей аспект смирення Христа, коли писав, що “Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерти, і то смерти хресної” (Фил. 2:8).

Маємо запитати себе: “Що ми робимо, щоб досягнути справжньої величі?” Цей світ, де правлять домінування та влада, спонукає нас шукати значущості за допомогою великих амбіцій і шалених зусиль заради кар’єри, успіху й збагачення. Але в Божому Царстві істинна величчя приходить у Божий час і за Божим планом. В Фил. 2 Павло не просто вказує на смирення Христа. Далі він запевняє читачів, що Бог Отець колись обов’язково звеличить Свого Сина. Звертаючись до тих, хто вважає

себе пілігримами Царства, Павло настановляє: “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив. Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!” (1 Петр. 5:6, 7)

Цікаво, що одразу ж після цього апостол говорить про нашого супротивника, диявола, “*що шукає пожертви кого*”. Диявол дуже дошкуляє Божим дітям, про що Павло пише далі, згадуючи переслідування своїх читачів. Він закликає віруючих “*покоритися під міцну Божу руку*”, з терпінням усе зносити, а не шукати можливості будь-що уникнути страждань, прагнучи значущості, слави тощо.

Отже, справжнє смирення – жити для Божої слави й розвитку Його Царства в душі беззаперечного послуху. Цей принцип Царства має впливати на нашу поведінку, відношення, реакції, спрямовуючи нас на стежини істинної праведності. Ми живемо для слави Бога та Його прав-

ди. Ми слідуємо за Тим, Хто ніколи не скаже й не зробить того, що хоча б трішки суперечить істинній праведності.

ГАРМОНІЯ ЧЕСНОТ У НАШОМУ ЖИТТІ

Всі ці сім чеснот Царства складають прекрасний, гармонійно збалансований характер нашого Царя. Неможливо їх увіжити відокремленими, ізольованими одна від іншої. Адже любов мотивується милістю, прагненням справедливості й жаданням служити. А справедливість, у своє чергу, потребує істини, смирення й любові, щоб ми не змагалися за оману, щоб наше прагнення справедливості не перетворилося на критиканство. Самоконтроль має спрямовуватися істиною і потребує смирення, щоб ми не вихвалялися своєю міцною волею, принижуючи слабких. І найголовніше: хоча всі ці чесноти виробляють праведний стиль життя за

принципами Царства, їхнім джерелом має бути наша вірність Христу. Він показав приклад, як потрібно ці чесноти розуміти і втілювати в життя серед ворожого світу.

Ці чесноти не є абстрактними – на них накладаються всі наші рішення, вчинки, слова. Вони відображують ту вічність, яка всередині нас. Ці чесноти – ключ до створення християнського характеру і надійний захист від впливу земних цінностей, які постійно намагаються спотворити, зруйнувати нашу святу принципівість, позбавити нас справжньої насолоди від щирих, глибоких стосунків з Богом і людьми.

*Чесноти Царства
відображують
ту вічність,
яка всередині нас.*

Зверніть увагу на контраст між принципами Царства та принципами ціннісної системи цього світу. Вам допоможуть у цьому дві таблиці.

ХАРАКТЕР

ЧЕСНОТИ ЦАРСТВА

<ul style="list-style-type: none">• Неприйняття обману та гріха.• Вірність біблійним незмінним догматам.• Здатність визнавати свої гріхи й помилки.• Впевненість, що істина зрештою переможе.	ІСТИНА
<ul style="list-style-type: none">• Використання своїх ресурсів заради успіху інших.• Щедрість.• Милосердя.• Прощення.	МИЛИСТЬ
<ul style="list-style-type: none">• Піклування про інших.• Співчуття.• Практична матеріальна допомога.• Жертовність і терпіння.	ЛЮБОВ
<ul style="list-style-type: none">• Використання своїх можливостей і здібностей для успіху інших.• Переймання проблемами ближнього.• Пошуки будь-якої нагоди послужити людям.• Розуміння, що все наше майно належить Богу і призначене для допомоги іншим.	СЛУЖІННЯ
<ul style="list-style-type: none">• Проникливість і дисципліна.• Рішучість.• Глибокий спокій, відчуття безпеки.	САМОКОНТРОЛЬ
<ul style="list-style-type: none">• Практична допомога пригнобленим.• Захист слабких і знедолених.• Боротьба за рівноправність.	СПРАВЕДЛИВІСТЬ
<ul style="list-style-type: none">• Довіра Богу.• Готовність прийняти Божий план для нашого життя.• Послух Господу.• Вдячність Богу.	СМИРЕННЯ

ЗЕМНІ ЦІННОСТІ

НАСЛІДКИ

ТОЛЕРАНТНІСТЬ	<ul style="list-style-type: none">• Поблажливість до обману та гріха.• Прагматизм.• Неспроможність визнавати свої гріхи.• Слабка віра в кінцевий триумф істини.
ЖАДІБНІСТЬ	<ul style="list-style-type: none">• Використання своєї влади й ресурсів задля власного успіху та за рахунок інших.• Жорстокість.• Мстивість.
ЕГОЇЗМ	<ul style="list-style-type: none">• Дбання лише про себе.• Нездатність до співчуття.• Безмірне накопичування матеріальних цінностей.• Неспроможність жертвувати, уникаючи будь-якою ціною всяких страждань.
САМОЗВЕЛИЧЕННЯ	<ul style="list-style-type: none">• Прагнення слави, значущості.• Нечуйність.• Упевненість, що всі живуть лише заради своїх інтересів.• Матеріалізм.
ПОХІТЛИВІСТЬ	<ul style="list-style-type: none">• Підкорення власним інстинктам та імпульсам.• Слабка, безнадійна боротьба зі шкідливими звичками.• Прикрі наслідки нерозсудливих кроків.
ГНОБЛЕННЯ	<ul style="list-style-type: none">• Використання інших людей заради власних інтересів.• Моральне, економічне й фізичне знищення тих, хто заважає.• Розпалювання расової ворожнечі.
ПИХАТІСТЬ	<ul style="list-style-type: none">• Віра лише в себе (недовіра до всіх інших).• Заздрість.• Гордовитість і нахабність.• Непокора й постійні нарікання.

Основна ознака того, що ми дійсно визволені з-під влади темряви цього світу й перейшли у світле Царство улюбленого Божого Сина, – щоденне застосування на практиці цих чеснот (і постійне зростання в них), які так чітко проглядалися в житті нашого Царя. Подібність Христу – результат Божого володарювання в нашому внутрішньому світі. Найбільший комплімент для нас – почути, що ми схожі на свого Царя.

**Найкращий
комплімент для нас –
почути, що ми схожі
на свого Царя.**

Мало просто знати й правильно розуміти чесноти та принципи Царства, які мають впливати на кожну сферу нашого життя. Христос, навчаючи Своїх учнів, також

торкнувся практичних питань вищої, небесної моралі. В нагорній проповіді Він відповідає на питання: “Як саме своїм відношенням, вчинками і словами я маю відображати принципи Царства?”

Але ця тема буде висвітлена в іншій брошурі: “Жити як піддані Царства: засвоюємо практику Царя”.

Ця брошура складена за книгою “Вічність: прагнення того, що не минає”, написаною Джоозефом Стоуеллом, співробітником місії «Біблійний радіоклас». Напротязі 18-ти років Джоозеф був президентом Біблійного інституту Муді. У цей час він є президентом Наріжного університету в Гранд Рапідс, Мічиган.

Він також співпрацює з місією “Біблійний радіоклас” у створенні радіо і телепередач, статей для книги “Хліб Наш Насущний”.

Духовні відкриття®

Мета служіння “Хліб Наш Насущний” – зробити мудрість Біблії, яка змінює життя, зрозумілою і доступною для кожної людини.

Брошури серії “Духовні відкриття” презентують світу істину про Ісуса Христа через цікаві, збалансовані й доступні ресурси, що показують важливість Писання у всіх сферах життя. Всі брошури серії “Духовні відкриття” пропонуються безкоштовно для особистого читання та використання їх в малих групах і в євангелізаційному служінні.

Щоб стати нашим партнером у розповсюдженні Божого Слова, натисніть опцію “Пожертвувати”. Дякуємо вам за підтримку матеріалів “Хліб Наш Насущний” і “Духовні відкриття”.

Навіть маленькі пожертвування багатьох людей дають можливість місії “Хліб Наш Насущний” нести людям мудрість Біблії, яка змінює життя. Нас не фінансують і не підтримують на постійній основі будь-які релігійні групи або деномінації.

ПОЖЕРТВУВАТИ